

bi u sledećih 5,6 godina da postigne svoje najveće uspehe.

Sa reprezentacijom je Ilija Lupulesku takođe osvojio dosta medalja. Na Evropskim takmičenjima sa juniorima, kadetima, kao i sa seniorima ima osvojenih 15 medalja, što evropskih, što svetskih i olimpijskih. To su bile domaće nagrade. A kada je došao u Ameriku usledile se i ostale.

Došao si u SAD da radiš kao trener, a onda si nakon dve godine rešio da produžiš sa igranjem?

I pored toga što sam imao odličan ugovor kao trener, želeo sam da produžim sa karijerom. Osećam da još dosta mogu da dam u ovom sportu, bar još nekoliko godina. Tako sam krenuo ponovo sa igranjem u Nemačkoj. Vlasnik Kiler Spina, na čiji sam poziv i došao ovde i čiji sam trener bio, sada je postao moj sponsor.

NAJVEĆI NEUSPEH

Svetsko prvenstvo 1987. godine u Nju Delhiju. Bili smo jako mladi. Imali smo po 19 godina, meni je to bilo tek drugi nastup na nekom prvenstvu. Odmah nakon Evropskog, usledilo je svetsko u Indiji. U startu smo ušli u finale sa rezultatom 20:18 i već smo videli sebe kao prvake, a onda se desilo da za jedan minut izgubimo četiri poena. Kad god gledam Svetsko prvenstvo uvek se setim toga.

Otišao si u Nemačku da produžiš karijeru, tamo imaš jake mečeve. Ovu sezonu ste uspešno završili, na prvom ste mestu. Sa tobom je i Aleksandar Karakašević, koji je takođe pod sponzorstvom Kiler Spina. Koliko dugo planiraš da tamo ostanete?

Da, trenutno smo prvi na tabeli Nemačke i to mi je dosta pomoglo u osvajanju ove titule ovde. Zahvaljujući tom igranju u Evropi prilično lako sam osvojio ovo državno prvenstvo Amerike u singlu i dublu, sada u Las Vegasu.

Obavezan sam da igram u Nemačkoj do marta ove godine. Već su me pitali o produžetku ugovora, ali ne verujem da ću ga produžiti. Ne želim da stalno budem na relaciji Evropa - Amerika, ja imam porodicu, a imam i druge planove.

Prošle godine si predstavljao Ameriku na Olimpijadi. Koji je to put da si učesnik ovog najvećeg sportskog takmičenja?

Peti put. Četiri puta sam predstavljao Jugoslaviju, a eto peti put Ameriku. Prvi put sam bio učesnik Olimpijade 1988. godine, kada su tek uvrstili stoni tenis u sportove Olimpijade. Tada sam osvojio prvu olimpijsku medalju. To je bila srebrna medalja.

Pomenuo si planove, možeš li nam reći šta sada planiraš?

Planiram da u Čikagu otvorim školu stonog tenisa, a onda da krenem i sa kampovima za decu. Ako sve bude po planu, nadam se da ću u aprilu već početi sa školom za decu i odrasle. Takođe planiram da radim egzibicije.

Jesi li spreman da radiš sa decom?

- Ja sam već radio sa decom, u Belgiji, a i kod nas u Srbiji. Prošle

ZA ČIM ŽALI

Žao mi što sam otišao u Srbiju sa namerom da pomognem i nešto dam toj novoj generaciji. Platilo sam svoju katrtu i hteo da radim bez ikakvih finansijskih nadoknada, jer sam još dušom tamo i želim iskreno da pomognem koliko god mogu. To je bilo u oktobru prošle godine. Postavljen sam za Saveznog trenera reprezentacije kadeta Srbije i vodio ih na Evropsko prvenstvo. Onda su me prebacili da radim kao savezni trener reprezentacije Srbije, juniora. Postavili su me na tu poziciju i nakon 7 dana me skinuli sa nje, bez ikakvog obrazloženja. Nisu mi naveli ni jedan razlog. Predpostavljam da ih je uplašio moj rad i dugački treninzi, bojali su se da ću postići dobre rezultate, a na žalost njima to ne odgovara. Zato je smenjen i Mika Karakašević.

godine sam bio savezni trener kadeta i vodio sam ih na Evropsko prvenstvo. Tu već imam dosta iskustva i to neće biti problem.

Porodica Lupulesku odlično funkcioniše, jer Ilija samo na evropskim turnirima ide sam, na svim putovanjima po Americi vodi sa sobom svoju suprugu i ćerkicu. Kaže da želi da što više vremena provodi pored ćerke i ona pored njega. Na pitanje da li ona pokazuje interesovanje za stoni tenisom Ilija kaže:

- Za sada najviše voli da sakuplja loptice. I jedino što pokazuje je velika radost pri svakoj mojoj pobjedi.

Zahvalili smo se Iliji na razgovoru i poželili mnogo uspeha u otvaranju škole i kampova.

S.B.

ČESTITAJTE ROĐENDAN, VENČANJE, KRŠTENJE, VERIDBU...
UZ VAŠU FOTOGRAFIJU PREKO LISTA OGLEDALO!
ZABELEŽITE TRAJNO VAŽNE MOMENTE IZ
SVOG ŽIVOTA I ŽIVOTA VAŠIH DRAGIH!
ČESTITAJTE VAŠOJ DECI ROĐENDAN UZ NJIHOVE FOTOGRAFIJE.

ZOVITE NAS NA

773. 935. 7157

Budite obavešteni ali objektivno - čitajte

O B J E K T I V

Srpske novine iz Klivlenda

Tel:1.440.915.8208

www.objektiv.us

vikao "Udri Tita!", pitao, pokazujući na veliku Brozovu sliku u jednom izlogu, ko je taj čovek. Rekao sam da ne znam, a on je rekao da je to Draža. A ja sam mu hitro odgovorio da nije, jer "Draža ima bradu!" Tako sam se ofirao, pa me udbaš odveo kući i izgrdio moju majku, što uči dete da navija za Dražu, izdajnika.

Trideset godina kasnije, taj udbaš je došao sa jednom jugoslovenskom delegacijom u Ameriku, kao cenjeni direktor jednog beogradskog preduzeća. Na večeri, koju smo toj delegaciji priredili u jednom srpskom restoranu u Njujorku, zahvalio sam mu se što mi je kao dečaku objasnio ko je Tito. On se tog događaja nije sećao, ali sam ga ja podsetio da ga znam iz Užica, dok je šetao u čizmama i hvatao decu koja se igraju četnika i partizana. Bilo mu je neprijateno zbog mog sećanja i odmah je napustio srpski restoran u Njujorku.

- Inače, ja sam Josipa Broza sreo u Americi dva puta. Prvi put u Njujorku 1973. godine, kada smo mu priredili velike antikomunističke demonstracije, i drugi put u Vašingtonu, ispred Bele kuće. Bio sam toliko blizu Tita da sam primetio da se rukuje na masonski način i da ima staračke pege po rukama.

Mi antikomunisti, okupljeni oko Srpskog oslobodilačkog pokreta Otadžbina, obučavali smo se u tajnim kampovima za atentat na Josipa Broza. Moj pobratim Nikola Kavaja i ja smo vežbali snajpersko gađanje sa karabinom. Napravili smo bili i jednu paklenu mašinu, ali smo odustali od njene upotrebe. FBI, međutim, nije imao dokaze da sam ja rukovao sa tim eksplozivom i sud me za to nije teretio.

Da sam hteo mogao sam Tita da ubijem u Vašingtonu 1976. godine. Ali, to nije bio interes Amerike, tako da je nama u srpskoj emigraciji CIA preko jednog prijatelja bivšeg direktora Donovana poručila:

- Možete da ubijete Kardelja ili ambasadora Stanovnika, ali maršala Tita i generala Žeželja ne smete da ubijete!

Kako nisam pokazivao spremnost da poslušam savet CIA, ja sam uhapšen zajedno sa mojim kumom Nikolom Kavajom. Osuđen sam početkom sedamdesetih za srpski nacionalizam, terorizam i pripremu atentata na Tita, i to je jedina robija koju sam imao u Americi.

- Amerika se sedamdesetih godina prosto poigravala sa srpskim političkim emigrantima. Prvo nas je dugo iza rata držala pod strogom kontrolom, a onda, kada su umrli naši velikani u emigraciji Pupin, Tesla, Drašković, Jovanović, razvodnila je naš antikomunizam dovođenjem ekonomskih migranata iz Jugoslavije, koji nisu bili nikakvi antikomunisti. Naši ljudi koji su radili za CIA, Nik Lalić ili Miloš Kostić, mogu to da posvedoče.

VOLIM SRBIJU

Pitao sam čuvenog don Boška da li se pokajao što je došao kući?

A on mi je odgovorio u jednom dahu:

- Prošlo je već 16 godina od kako sam se iz Amerike vratio u Srbiju. Mnogo neprijatnih događaja mi se u međuvremenu desilo kod kuće. Kada sam hapšen u operaciji Sablja, moj rođeni brat je tada umro, pa mu nisam bio na sahrani. Od čitave naše porodice ostali smo samo sestra, koja ima 90 godina i ja, koji sam kada sam rođen 1943. bio najmlađi član porodice od 30 članova. Srbija, odnosno komunisti i njihova policija su mi ubili oca, proterali stričeve, oteli imanje, koje se nalazilo odmah tu, iznad Užica u selima Dević i Krčevo. Ništa od toga mi nije vraćeno, jer nisam ni tražio. Ja sam čovek koji ne želi da pravi nesreću drugima, zašto bih uzео natrag svoje imanje i imovinu, od nekoga ko to koristi i od toga živi. Ne želim ni da se svetim zbog zločina koji su počinjeni mojoj porodici, jer sam se kao pravoslavac i član SOPO zavetovao da neću nikad dozvoliti da udari Srbin na Srbina. To je moj način nacionalnog pomirenje potomaka četnika i partizana.

Nisam se pokajao što sam se vratio kući, mada sam ovde zatekao užasno loše stanje. Crna Gora će se odvojiti, ali se ja nadam da će se to učiniti bez prolivanja krvi i bez novog rata. Međutim, nisam baš siguran da to može tako da se izvede, ovde su ljudi teško posvađani. Znaš Profo, u Americi proklamovana demokratija se neprstano drži u skladu sa zakonima, tako da vlada harmonija, i svako ko pokušava da je naruši se uklanja sa političke scene. U Srbiji, naprotiv, stalno se podstiče anarhija, jer jedino preko nje naši političari mogu da vladaju. U SAD je Savet za nacionalnu bezbednost vrhovni vladar zemlje, a u Srbiji se sa tom institucijom poigravaju i zafrkavaju. Zašto, pa zato jer u Srbiji ne postoji nacionalni interes, koji bi trebalo da bude ideja vodilja političke vlasti, već postoje samo politički kompromisi, dogovori i nagodbe oko vlasti i oko političkog plena. Našim liderima je važnija prodaja državnih preduzeća od rešavanja kosmetskog problema. Njima su važnije afere, koje neprestano proizvode da bi pokazali koliko je jaka njihova vlast, nego briga za sudbinu zemlje.

Srbija je na prekretnici. Imamo velike probleme sa otcepljenjem Crne Gore, sa odvajanjem Kosmeta i Vojvodine, koji mogu da nas uvedu u novi rat, a naša vlast se bavi progonom članova porodice Karić - završio je svoju misao Boško Radonjić.

M. L.